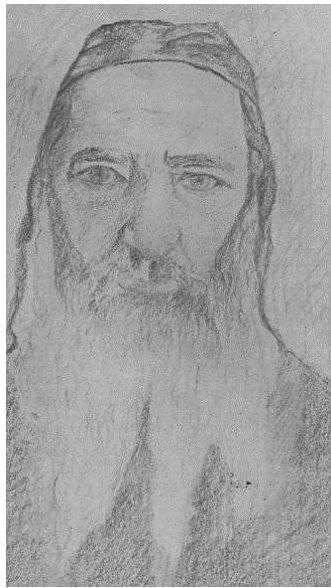

פניני הצדיקים

האדמו"ר חיים הלברשטם מצאנז זצ"ל: נולד בעיר טארניגורוד שבפולין בשנת ה'תקנ"ז (1797). מייסדה של חסידות צאנז. נודע בצעירותו כעילוי. ידוע בדורו כאחד מגדולי ומגאוני הדור. התכתב עם גדולי רבני דורו והם הוקירוהו. הוסמך להוראה על ידי הרב אפרים זלמן מרגליות מברודי. עסק בפלפול בש"ס ובפוסקים, ובלילות עסק בסתרי תורה. בשנת ה'תקצ"ז נתמנה לרב בצאנז ורבבות חסידים נהרו אליו. ישב על כס הרבנות בצנז ארבעים ושש שנה. רוב בניו וחתניו שימשו באדמו"רות. צאצאיו הנהיגו חצרות חסידיות רבות. החצרות הממשיכות את שושלת צאנז היום הינן: צאנז, צאנז-קלויזנבורג, צאנז-זאמיגראד, באבוב, סטרופקוב.

למרות שהיה עני מרוד התפרסם כעושה צדקה ואת כל הכסף שקיבל מהבאים אליו חילק לעניים, ליתומים ולאלמנות. כאשר הגיע אליו עני ולא היה לו כסף בכיסו היה ממשכן רכוש על מנת שיהיה לו כסף לצדקה. הקים ישיבה ומכיסו שילם את שכר ראש הישיבה. נפטר ב- כ"ה ניסן ה'תרל"ו (1876). חי כ-79 שנים. ציונו בפולין.

אביו: ר' אריה לבוש. **מרבתי:** ר' משה יהושע העשיל אורנשטיין (בעל "ים התלמוד"), ר' נפתלי צבי מרופשיץ, ר' צבי הירש מזידיטשוב. **מילדיו:** ר' יחזקאל שרגא (אב"ד משינווא), ר' דוד (אב"ד קשאנב), ר' מאיר נתן, ר' אהרון (אב"ד צאנז), ר' ברוך (אב"ד גארליץ), הרבנית מרים (זוגתו של ר' משה אונגר), הרבנית רייצא, הרבנית יוטא. ר' שלום אליעזר (אב"ד ראצפערט), ר' יצחק ישעיה (אב"ד טשחיב), הרבנית נחמה, הרבנית טילא, הרבנית פראדיל, הרבנית גיטשא (ועוד שישה בנים שנפטרו בילדותם).

מתלמידיו: ר' אלעזר מקוזניץ, ר' מאיר מדזיקוב (בעל "אמרי נועם"), ר' צבי הירש מליסקה ור' שלמה מראדומסק (בעל "תפארת שלמה"), ר' יקותיאל יהודה (אב"ד סיגט ובעל "ייטב לב"), ועוד.

נשותיו: הרבנית רחל פייגא (בת הרה"ג ברוך פרנקל-תאומים אב"ד לייפניק-זיווג ראשון). בתו השניה של הגאון ר' ברוך פרנקל-תאומים (זיווג שני). הרבנית רעכיל דבורה (בת ר' צבי הירש אונגער מדאמבראווא המכונה ר' הערשל טארנער-זיווג שלישי). הרבנית רבקה (בת ר' אלימלך טארנער מגארליץ-זיווג רביעי). **מספריו:** **ידברי חיים:** שו"ת, פירוש על התורה, רעיונות על מועדים, בירורים בשמות גיטין, מקוואות, פירוש על בבא מציעא.

מסופר, כי בחזרתו מהלוויית בנו אריה לייבשל שנפטר בגיל 7 היה עדיין לפני תפילת שחרית, היות שהלוויה נערכה בשעת בוקר מוקדמת, ואז אמר לנוכחים: "אדם הולך לתומו, ולפתע חש במכה חזקה, מסתובב הוא לראות, מי הוא המכה כדי להחזיר מנה אחת אפיים. אך נוכח לראות את ידיד נפשו שנתן את המכה כאות אהבה וחובה, אין ספק שגם אם היה סבור לכעוס על המכה, יקבל זאת באהבה וישמח על גלוי החיבה של ידידו. אף אני קבלתי היום מכה איומה וכאשר התבוננתי ממי קבלתי את המכה אמרתי לעצמי: **הבורא יתברך, שאני כל כך אוהבו הכני, אם כן ראוי שאקבל זאת באהבה ושמחה**". ומיד החל את התפילה והכריז בקול: 'הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו, שירו לו זמרו לו...!'

עד כמה מידת הקמצנות יכולה לשבש את האדם, יעיד הסיפור הבא: כמה אכזבות נחלו תושבי העיר מאותו עשיר. עשיר כקורח היה, עד שאמרו כי אם ירצה יוכל לרכוש את כל בתי העיר במשכורת של חודש אחד. עשירותו בלטה במיוחד על רקע עניותם של שאר יהודי העיר, שהיו עניים ודלים. צרכי העיר והקהל היו מרובים ביותר - אלמנות לכלכל, יתומים להשיא ועוד כהנה וכהנה. וכשהיה מושל העיר זקוק לכסף, באופן מידי נזקקו גם היהודים לכסף, אך שוב ושוב נחלו מפח נפש מעשיר זה, שלא מוכן היה לתת מכספו אף לא פרוטה אחת לצרכי מצווה. עשרות פעמים ניסו להשפיע עליו, שלחו אליו את טובי הרבנים שישכנעוהו אך הכל ללא הועיל. התנהגותו של העשיר גרמה לכך שעם הזמן נותר הוא בודד בקהילה, שכן אף אחד לא רצה את קרבתו של הקמצן. גם בבית הכנסת ישב העשיר לבדו, ללא שאיש מבין המתפללים יהיה מוכן לחלוק עימו את הספסל. בירכתי בית הכנסת היה מקומו, משום שלא היה מוכן לתרום לבית הכנסת עבור מקום מכובד אף לא רובל אחד.

יום הכיפורים הגיע. העשיר יושב לבדו במקומו, עטוף בטליתו. קולו של החזן נשמע ברמה, כשלפתע נשמעה חבטה מכיוונו של האיש. אלו מבין הקהל שהפנו את ראשם ראו אותו מתיישב בכבודות. בלי הרבה חשק ניגש אחד מהם אליו ושאלו לשלומו. האיש ענה, כי בדקות האחרונות תקף אותו צמא אדיר, וכי הוא חייב לשתות בדחיפות. המתפללים, שהתקבצו ווידאו, כי האיש זוכר באיזה יום עומדים הם, וכי הוא זוכר את האיסור שיש בשתיה ביום הקדוש הזה. אולם העשיר בשלו- הוא חש בצמא אדיר, וחושש הוא, כי יגיע תיכף למצב של פיקוח נפש, אם לא ישתה.

משראו כך, פנו שני אנשים אל עבר מקומם של הדיינים בשאלה כיצד לנהוג. שני דיינים ניגשו אל העשיר ושאלו אותו למצבו. העשיר חזר שוב על דבריו כי חש הוא כי אם לא יישתה מיד עלול הוא לבוא למצב של פיקוח נפש. לאחר התלבטות הכריעו הדיינים, כי ניתן להשקותו 'לשיעורין' - כפית מים כל זמן קצוב. מישהו רץ להביא כפית ומילאה מים עבור העשיר. העשיר גמע בשקיקה את טיפת המים שבכפית, אך זו רק הגבירה את הצמא. בקושי רב חיכה את פרק הזמן, שיעבור עד שיקבל את טיפת המים הבאה. משזו הגיעה לפיו, התאונן העשיר בפני מי שהיה מוכן לשמוע, כי מצבו רק הולך ומחמיר, וכי המים המועטים רק מצמיאים אותו יותר.

הדיינים שנקראו שוב למקום לא ידעו כיצד להכריע, ובלית ברירה החליטו לגשת לרבניו, להפריע לו בתפילתו ולשאלו אותו מה לעשות. הרב שמע את תיאור מצבו של העשיר ואת הנסיבות להחיותו בטיפות מים מועטות. לאחר שהרהר מעט בעניין, אמר, כי יש לאפשר לעשיר לשתות ככל אשר יחפוץ, אך בתנאי אחד - תמורת כל כוס, שישתה מחויב הוא לתת מחר מאה רובלים טבין ותקילין לטובת עניי העיר. אם יבחר, שלא לתת את הכסף, אזי אין לו שום היתר לשתות, שכן כנראה שמצבו לא חמור עד כדי כך. כששמע העשיר הקמצן את פסקו של הרב, נאנח בכבודות, קם, והמשיך את תפילתו עד למוצאי התענית בלא שום

הרב אריה צבי פרומר זצ"ל הי"ד הידוע כרבי מקוז'יגלוב - נולד בעיירה טשלוודז' ליד בנדין שבפולין בשנת ה'תרמ"ד (1884). התייתם מאמו בהיותו בן שלוש מאורע שבעקבותיו גדל אצל קרובי משפחתו בוולברום. בגיל 12 למד בישיבת אמסטוב. שם נודע כעילוי. ולאחר מכן למד אצל האדמו"ר מסוכאטשוב. לאחר פטירת האדמו"ר בשנת ה'תר"ע (1910) התבקש לעמוד כראש הישיבה בסוכוטשוב וכיהן בתפקיד זה עד שנת ה'תרע"ו (1916).

בתחילת מלחמת העולם הראשונה עבר לוורשה ועם סיום המלחמה בשנת ה'תרע"ז (1917) החל לכהן בקוז'יגלוב. שם הקים ישיבה כאשר הרבנית הייתה מבשלת ופרנסתם הייתה בדוחק. בישיבה זו עמד בראשה עד שנת ה'תר"פ (1920). בהמשך שימש כרב בזבירצ'ה ובסוסנוביץ. בשנת ה'תרצ"ד (1934), בעקבות פטירתו של ר' יהודה מאיר שפירא התמנה לראש-ישיבת חכמי לובין. בתפקיד זה כיהן עד הריסתה ע"י הנאצים בשנת ה'תרצ"ט (1939).

יזם את לימוד המשנה היומית. בקי גדול בנגלה ובתורת הקבלה והסוד. הצטיין בקיום מצוות הצדקה למרות מצבו הכלכלי הקשה. החמיר על עצמו בקיום המצוות, בעוד שלאחרים היה מקל. שקדן עצום. בעל זיכרון מפליא. נוסע בחסידותו וקדושתו. בתקופת השואה עבר לגטו ורשה ושם הקים ישיבה עם ר' אברהם ויינברג בבונקר. לאחר דיכוי מרד גטו ורשה הוגלה למחנה ההשמדה מאידנק. מסופר עליו שבהתקרבו לתא הגז מחא כפיים ותפילה בפיו: "ב"ה שהנני נספה על קידוש שמו הגדול". נרצח בשואה ב-כ"ז ניסן ה'תש"ג (1943). חי כ-59 שנים.

אביו: ר' חנוך הענדיל (עבד לפרנסתו כחייט). **אמו:** מרת מרים קיילא לבית שוויצר. **רעייתו:** אסתר (בת דודו, בתו של ר' יהודה שרגר שוויצר). **ילדיו:** דב, אברהם, בנימין ומשה ובנותיו מילכה ומרים הי"ד (כולם נספו בשואה). **מרבותיו:** ר' אברהם בורנשטיין מסוכטשוב (בעל ה'אבני נזר'). ר' אפרים צבי איינהורן (רבה של אמסטוב). **מתלמידיו:** אחיו ר' אלעזר נחום, ר' יהושע ליפסקי מלויביטש ור' ישראל אלטר ספרן פוקס (כרבה של דווינסק), ר' יעקב שלמה פרדס. **מספריו:** **ארץ צבי- שו"ת יארץ צבי-** דברי מוסר וחסידות על התורה, על הגדה של פסח **שיח השדה-** על דיני ברכות ותפילה.

בספר 'גאוני פולין האחרונים' מספר תלמידו בישיבת חכמי לובלין, ר' יצחק פלסקר (מח"ס 'שערי יצחק' למסכתות הש"ס), שכיהן שנים מרובות ריש מתיבתא בישיבת 'שפת אמת' ירושלים על היקף גאוניותו העצומה של הרב, חריפותו ובקיאותו **וכיצד ניתן היה לראות בחוש כי כל התורה הייתה מונחת בראשו.**

"כל מי שראה והביט אי פעם בקלסתריו של הקוז'יגלובי, הבחין מיד איך הוא תפוס ברעיונות, אחוז שרעפים, משוטט בעולמות, כאדם המתהלך בארץ וראשו מגיע השמימה. ותמיד ניתן היה לראות את הגאון באותו מצב. בשבתו בביתו, בלכתו בדרך, בשכיבתו ובקימתו. במיוחד היינו עדים לגילויים נפשיים שלו בשעת התפילה. השתפכות לבו ונפשו, התלהבותו באופן בלתי שכיח, עשו על כל המאזינים רושם עמוק ביותר. רשפי אש ניתזו אז מפיו".

"הרבה יותר ממה שכתוב בספריו הנפוצים, המלאים עמקות, בא לידי גילוי בעת שהשמיע שיעורים לפני קהל התלמידים ביח"ל. נהירנא: כיוזם הרעיון של 'משנה יומית', הנהיג הקוז'יגלובי בלובלין שיעור מיוחד ללימוד משניות, והיה בעצמו משמיע שיעור זה ברבים דבר יום ביומו, כשהוא משלב בדבריו כל מיני חידושים וסברות".

"פעם באמצע השיעור, כשאמר סברה פלונית, קם צעיר בשם ר' ישראל יונה בלקובסקי וקרא לעומת הצדיק: "הלא בדברי התוספות מפורש להיפך?". לשמע דברי הצעיר השתררה דומיה בקרב הולמדים. הקוז'יגלובי נעצר לרגעים מועטים, הרהר, ושאל את עצמו בקול רם מתון: "באיזה מקום בתוספות מפורש להיפך? האם במסכת שבת? לא! במסכת עירובין? גם לא! במסכת פסחים? כן, כן, אומנם כן".

"אבל בבקשה ממך", וכאן הפנה את ראשו לעבר הצעיר השואל, "כדי לקבל תשובה לשאלתך יש לעיין היטב במהרש"א על אתר ויתחווך לך שאין קושייתך קושיא...". האווירה במעמד זה הייתה מחושמלת. **כולנו היינו עדים חיים איך הוא מעביר בזיכרוננו מסכת אחרי מסכת, עם כל פירושי התוספות, והמאורע עשה עלינו רושם בל יימחה...**

הרב מעולם לא חת מפני אף אדם. וכאשר דן, תמיד היה דין אמת וצדק. פעם אחת דן דין תורה בין גביר העיירה ובין איש עני. הרב פסק שלא לטובת העשיר והעשיר נעלב עד עמקי נשמתו. מאותו רגע החליט העשיר לנקום ולהצר את צעדי הרב. הוא התחיל לרדוף אחרי הצדיק ולמרר את חייו.

ברוב חוצפתו הוא 'התחכם' ולאחר שהבין כי הרב מתגורר בשכירות והדירה שייכת לנוכרי, פנה העשיר והציע סכום גדול בהרבה ממה שהרב שילם וביקש לשכור את הדירה. הנוכרי שהכסף קרץ לו, גירש את הצדיק ומשפחתו מדירתו, וכך במשך מספר שבועות התגורר רבינו יחד עם בני משפחתו ב'עזרת נשים' של בית המדרש העירוני.

מאותו הזמן התחילה פרשת הנדודים של הצדיק ומשפחתו. וכך הם נדדו מעיר לעיר וממקום למקום והישיבה נדדה איתו. **סבל ייסורי נפש וחרפת רעב, אבל לא פסק מדרך לימודו וקדושתו. ולמרות שגלות ממעטת את השם, התורה הגנה עליו, והצדיק התפרסם כגאון בכל מקום אליו הגיע.**

הרב המקובל יחיא צאלח זצ"ל המכונה מהרי"ץ- נולד בצנעא בירת תימן בחשוון ה'תע"ה (1715) לאחר תפילותיה ותחנוניה של אמו לזכות לבן זכר אשר יהיה צדיק ויאיר את עיני ישראל בתורה. כשנולד על ידו שמה פך שמן. ועמדה להתפלל, אמרה לפניו: "ריבונו של עולם, עשה למען שמך הגדול והקדוש, ויהיה הבן הזה תלמיד חכם גדול, ויצא שמו וטבעו בעולם, וצדיק יסוד עולם. עשה למען שמך, עשה למען ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדושתך". **באותה שעה הקיפה על הילד ועל השמן שבע פעמים, ומיד ירד ניצוץ של אש מן השמים ונכנס בתוך פך השמן, והבינה שהתקבלה תפילתה עמדה והשקתה את השמן לילד.**

מילדות ניכר בגדלותו ובחריפותו ונחשב כעילוי, שקד על לימוד התורה: מקרא משנה, תלמוד, הלכות, אגדות, זוהר וקבלה והיה בקי בשמות הקודש. היה אהוב ומקובל על כל בני דורו. שמעו הגיע עד הודו ואף החיד"א התכתב עמו. בנה מכספו את ביה"כ מחדש וקבע בו ישיבה בשם 'ישיבת מהרי"ץ'. ענוותן וחסיד. השכין שלום בין איש לאשתו, בין אדם לחברו, ובין ישראל לאביהם שבשמים. ברח מפני המחלוקת כמפני האש. לפרנסתו עסק תחילה במלאכת הצורפות, ולאחר מכן בכתיבת ספרי תורה, תפילין ומזוזות. את רבנותו נהג באהבה וחיבה לבני עדתו, ולא חס על כבודו. פעל גדולות ונצורות להעמיד הדת על תילה. התענה 40 יום בכדי להעמיד טעמי התורה על אמיתותם והתפרסם בכל תימן כגאון, כל הלומד בספריו יראה באיזו ענווה ובאיזו יראת כבוד הוא דן בספרי הפוסקים, וגם אם היה מאחרוני האחרונים ואפילו מבני דורו. אף כשהוא משיג או חולק עליהם, הוא מקדים לומר: "ואני עפר רגליו", "ואחר לחיכת עפר רגליו", "ולי עבדו קשה", וכהנה רבות. שימש כשוחט ובודק. בשנת ה'תק"ח (1748) החל לשמש כאב"ד ועד פטירתו שימש כדיין, ראב"ד ורב ראשי לכל יהדות תימן. סמכותו בהלכה פשטה בכל ערי תימן, ובתשובותיו מצוטטים ספרי הלכה רבים, אשכנזים וספרדים כאחד. נפטר בשבת פרשת קדושים כ"ח ניסן ה'תקס"ה (1805) בזמן תפילת מנחה. חי כ-90 שנים.

סבא: ר' דוד קאפח (מצד אמו). **אביו:** ר' יוסף. **בניו:** ר' אברהם (ממלא מקומו), ר' יהודה ור' יוסף. וכולם היו ת"ח מופלגים. **בתו:** מרת לולה. **מתלמידיו:** הגאונים ר' אברהם צאלח (בנו), ר' יוסף אלקארה, ר' דוד רצאבי. **מרבנותיו:** הגאונים אביו- ר' יוסף, סבו-ר' צאלח,

ר' יהודה צעדי. ר' דוד משרקי מזרחי (בעל השתילי זיתים על השו"ע), ר' יחיא אלעראקי הכהן. **מחיבוריו:** **פעולת צדיק- שו"ת** (3 חלקים) **יזבח תודה-** הלכות שחיטה וטרפות **חלק הדקדוק-** על עניני המסורה והדקדוק שבחומש **יעץ חיים-** פירוש לסידור התפילה התימני (תכלאל) **ישושנת המלך-** פירוש לשו"ע או"ח **ישערי קדושה-** על שו"ע יו"ד **יזבח תודה -** על הלכות שחיטה בשו"ע.

בעיר צנעא התמנה למושל קצין בשם אלקאצי' יחיא צאלח אלכבסי, שהיה עיוור בעינו הימנית. באו אליו הגויים ואמרו לו: "לא יתכן ששמו של ראש היהודים יחיא צאלח, יהיה כשמך. זוהי פגיעה בכבודך ובמעמדך הרם!". חמתו בערה בו וציווה לקרוא לרבינו. משהגיע לפניו אמר לו: "אי אפשר שיהיו שמותינו שווים, מוכרח אתה לשנות את שמך". ענה לו הרב: "זה שמי לעולם ואיני יכול לשנותו. אבל אם רצונך, שנה את שמך אתה". כעס עליו המושל ואמר לו: "עיוור וחסר דעת, דע שמה שאמרתי אין לשנות". אמר לו מהרי"ץ: "מום שבך אל תגיד. אני עיוור בשמאלית ואתה עיוור בימנית". (רבינו התעורר בעקבות תפילה בזמן עצירת גשמים, כשהטיח דברים כלפי מעלה). אמר לו: "צא החוצה ושב ברוחב, עד שאפסוק את דינך". ענה לו הרב: "כן אעשה כאשר דיברת".

אותו היום היה ערב שבת, וכוונתו של המושל הייתה לעכב אותו שם עד הערב כדי לגרום לו לחלל את השבת. מהרי"ץ אמר שם קדוש ויחד ייחודים נוראים, ומכוח זה נוצר במקומו אדם כדמותו, והוא הלך לטבול כמנהגו, ואחר הצהריים הלך כדרכו לבית-הכנסת ללמוד זוהר ושיר השירים וקבלת שבת ותפילת ערבית. והקצין פותח את החלון בכל עת לראות אם הוא יושב שם או לא, ואכן הוא רואה שם ולא ידע כי בפועל איננו שם. (הרב מלבד גדולתו וגאוניותו בכל חלקי התורה הקדושה, היה לו יד ושם גם בנסתרות ובשמות הקדושים).

בצאת מהרי"ץ מביה"כ לקדש קידוש ליל שבת, לקח את הכוס בידו וכיוון דעתו נגד אותו רשע. באותה שעה נכנס המושל לבית-הכנסה ומשייב שם נהרס המבנה ונפל כשראשו למטה ורגליו תלויות למעלה, ונעשה ראשו ואוזניו ועיניו ופיו ונחיריו וזקנו מטונפים. הוא צעק צעקה מרה, ובאו כל בני הבית, רחצו אותו וניקו אותו. אמר להם: "כמדומה לי, שזה בעוון האיש יחיא צאלח היהודי, שעכבתי אותו מלילך לשמור שבת כהלכתו". מיד פנו לדמות הרב ואמרו לו שילך ויחזור ביום ראשון למושל יחיא צאלח אלכבסי ואז נעלמה אותה הדמות.

במוצ"ש, בא רבינו להבדיל על הכוס. לפניו הייתה מונחת שעווה ותחתיה בסיס נחושת. הרב כתב עליו את שם הקצין והדליקה, והניח את המחט כנגדה, והתחיל להבדיל על הכוס. כשהגיע לומר: "וכל היועץ עלינו ועל עמך... בין שהוא בן ברית ובין שאינו בן ברית", כיוון כנגד ליבו של אותו מושל, ולקח את המחט בידו והכניס אותה בשעווה ואומר: "למען שמך, אבדו, בלבלו, בטלו, גדעו, נתצו, הכריתו, החרימו, השמידו, הכחידו, הפר עצתו, קלקל מחשבתו, כדכתיב: 'שוב עמלו בראשו ועל קודקודו חמסו ירד'". ועל כל מילה תקע את המחט וכיוון על המושל.

באותה השעה המושל צעק ואמר שהוא מרגיש שמחטים נכנסים בבשרו, ובני הבית נבהלו ולא ידעו במה להושיעו. כך עשה רבינו במשך חצי שעה ולאחר מכן כיבה את השעווה ומיד מת המושל וכל אנשי ביתו בכו. לאחר כרבע שעה חזר הרב והדליק את השעווה, ורוח המושל שבה אליו ושמחו בני-ביתו. לאחר מכן חזר רבינו לומר: "וכל היועץ עלינו..." ושוב לקח את המחט כבראשונה וכיוון כנגד אותו רשע. ושוב החל המושל לצעוק: "וי, וי, מר ממוות" כך עשה רבינו כל הלילה. כשעלה השחר, כיבה רבינו את השעווה והפילה לארץ ואמר: "כן יאבדו כל אויבך ה'", ייתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה". באותה שעה מת המושל יחיא צאלח.

האדמו"ר רבי אהרן הכהן רוזנפלד זצ"ל מפינסק-קארלין זצ"ל - נולד בירושלים ב-ב' דר"ה ה'תרפ"ז (1926). נקרא בשמו ע"ש אהרן הכהן, מכיוון שהברית התקיימה ביום הכיפורים. עוד בעודו נער, ניכר בעיני כל רואיו את הנהגותיו המופלאות: אהבת התורה שבו, הענווה, כיבוד האב המופלג. חוט של חסד ומידות תרומיות אפפו אותו ואת דמותו, ונודע כמתמיד עצום ועובד ה' מופלא. למד בישיבות 'חיי עולם' וקרלין בירושלים.

כל שנותיו הרביץ תורה לרבים, וכיהן במגיד שיעור בישיבת 'עץ חיים' ובישיבות בעלז בארץ ובבלגיה. בשנת ה'תשנ"א (1990) הוכתר כאדמו"ר לעדת חסידי פינסק-קארלין. והמשיך בדרך ההנהגה, שיינק מרבו ר' יוחנן. דהיינו כוונה, השתפכות הנפש, דבקות נפלאה והתלהבות בתפילה. הקפיד לעמוד על רגליו במשך כל התפילה, ואף בימי חוליו. התמיד בלימוד התורה וניצל כל רגע נתון. הדגיש את החשיבות של 'זמן' והתריע על בזוז הזמן ולימוד התורה.

אלפים שיחרו לפתחו להתבשם מאורו ושיחות קודשו. נודע בגודל כוחו לעורר לבבות ישראל ונתפרסם כצדיק נשגב הפועל ישועות בקרב הארץ. כל צרה בקרב העם המיסה את לבבו. בליל פטירתו של רבו, ר' יוחנן פרלוב, הקיץ משנתו לפתע בבעתה. הוא חש לבית המדרש ופתח חומש כדי לעמוד על טיב החרדה, כדרכו במקרים אלו, והנה לחרדתו נפתח החומש במילים 'וידום אהרן'. הוא הסיק מכך, כי נשבה ארון הקודש ואכן כך התגלה. נפטר בליל שבת קודש פרשת שמיני (בו מופיע הפסוק וַיִּדְּם אֶהְרֹן) ב-כ"ח ניסן ה'תשס"א (2001). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות שבירושלים. בנו, ר' אריה רוזנפלד נבחר כממשיך דרכו.

אביו: ר' יצחק מנשה. **אמו:** מרת הדס (בתו של רבי יהושע העשיל הלטובסקי). **נשותיו:** יוכבד מונטשע (זיווג א'- בת דודו ר' חיים ישראל הלטובסקי), אלמנתו של ר' צבי הברשטאם. **בניו:** חמישה ילדים מזיווג ראשון- ר' אשר, ר' יצחק מנשה, האדמו"ר ר' אריה. **מרבתינו:** ר' יוחנן פרלוב מקרלין, ר' אברהם אלימלך מקרלין. **מספריו:** יאורחות אהרון- על התורה, מועדים וענייני חינוך.

יפר אברך ירושלמי, כי אחרי בואו בברית האירוסין נכנס אל רבנו להתברך בברכת מזל טוב, הצדיק קיבלו כדרכו בקודש במאור פנים ובחביבות יתירה, כשנפנה ללכת שאלו רבנו: "למה אינך לובש מעיל בימי טבת הקרים?", הרכין הלה את ראשו וענה בלחישה כי אין לו מעיל, על אתר קם רבנו ונכנס לחדר השני, נטל את מעילו הוא ונתנו במתנה לחתן, שניסה להתנגד אך ללא הועיל. וכן קרה לא אחת, שהיה רבנו נותן צעיפו לבחור, שראה, כי אינו לבוש כדבעי ואינו מוגן כראוי מפני הקור...

באחד ממסעותיו של רבינו לעת זקנותו נקלע ליישוב אחד, וארע לפתע, שהיה נזקק לנקביו. לא אבה רבינו להיכנס לבית-מדרש המקומי מפני כבודו של בית המדרש, וגמר אומר לעלות לבנין מגורים. שירך רבינו את רגליו ועלה לקומה הראשונה והקיש בדלת, נפתחה הדלת ע"י איש גס רוח, מששמע את הבקשה, החל לשפוף עליו קיתונות של גערות וגירשו בקללות ובבושת פנים.

חזר רבינו על עקבותיו, והחל לשרך רגליו החולות והזקנות לקומה העליונה והתברר, כי לא הייתה מיושבת בדיירים, כך שהוצרך לעלות לקומה נוספת. עודו עולה מדרגה אחר מדרגה מתנשם ומתנשף מכובד המאמץ, וכן לווייתו שומע, כי שפתי רבינו ממלמלות משהו, היטה את אוזנו כאפרכסת, ונדהם לשמוע את רבינו חוזר שוב ושוב: "תמחל ה' למי שמצער לי, מחול לו. תמחל לו ה', מחול לו".

פעם אחת התהלך רבינו ברחובה של עיר והבחין בשני ילדים, העומדים וממתינים שיעבירו אותם את הכביש, ניגש רבינו נטלם בידיהם והחל להעבירם את הכביש. משמשו בקודש לא יכול לסבול זאת וביקש לרבינו, כי יניח לו להעבירם את הכביש, על כך השיב לו רבינו: "ותפילין, אתה גם מניח במקומי?".

פעם נראה רבינו במנעלים חדשים לרגליו בעוד הקודמים לא היו במצב גרוע כל כך. התפלאו בני המשפחה, כי נודע רבינו כמסתפק במועט וכאינו ממנה לרכוש דברים חדשים... הרצו בפניו את התמיהה ורבינו נענה בפשטות וברגש: "לא הרחק מכאן פתח אברך אחד חנות נעליים למחיתו והבחנתי כי אינו רואה סימן ברכה. הרגשתי בנפשי צורך לחזקו ולעודדו, ולכך רכשתי אצלו זוג נעליים כדי לשמחו".

באחד מימי ערבי פסחים, בא לפני רבינו אברך שבור ודמעתו על לחיו, מתנצל הוא בפני רבינו, כי אמנם אינו מכירו, אך מרגיש הינו, כי נצרך הוא לשפוף את מר נפשו. וזה דבר המעשה, כי התברך במשפחה ברוכת ילדים רובם ככולם תינוקות ועולי ימים, ולפני שבועות מספר עמדה זוגתו הצדקנית והודיעה נחרצות כי השנה די לה בטיפול היומיומי בגידול הילדים, ואין זמנה עמה לעבודת הניקיון לפסח, ועל כן מטילה היא בזה את כל עבודות הניקיון וההכנה לפסח על כתפיו הרכות. וזה כבר כמה שבועות, שעומד הוא מהבוקר עד הלילה ונקרע מהעבודות המפרכות שלא הורגל בהם, ולא רק זאת, אלא גם הבית צר מהכיל, ואינו מצליח לעשות מאומה מרוב אי הסדר השורר בבית וקרוב הוא לסף התמוטטות.

עמד רבינו והיטה אוזנו ברוב קשב תוך ירידה לפרטים הקטנים בהשתתפות כנה, מנחם ותומך ומאמץ ברכיים כושלות. בערב פסח בבוקרו של יום מוזמן האברך לבית רבינו, והנה בא לקראתו רבינו בצהלה ובסבר פנים יפות, תוך שהוא נענה אליו: "הלא עבדת בערבי פסחים עבודה מייגעת ומפרכת, חשבת, כי מגיע לך קצת תגמול, הנה קניתי לך טלית מהודרת והשחלתי בעצמי את הציציות, גם אביא לך ג' מצות משלי לליל הסדר". פני האברך אורו ורוח אחרת הייתה עמו, עיניו זרחו באושר בראותו כי יש מישהו שקרוב ללבו, שמשתתף ומרגיש בקשיים העוברים עליו. "מה אומר ומה אדבר" - מסיים האברך - "אותה שנה ערכתי את ליל הסדר בהתרוממות הנפש והמוחין, ובשמחה מיוחדת".

אם ראשונים כמלאכים - הרב משה הלברשטאם זצ"ל

הרב משה הלברשטאם זצ"ל - נולד בעיר טשקווא (טשאקאווא) שבגליציה ב-ח' ניסן ה'תרצ"ב (1932). בהיותו כבן שלוש עלה לארץ ישראל עם משפחתו. בשנות ילדותו למד בת"ת 'תורה ויראה' בירושלים והתבלט כבר אז בכישרונותיו ובחריפות שכלו. את ילדותו ושנות נעוריו נאלץ לעבור לבדו, כאשר אביו נותר בארה"ב והוא בירושלים וגדל בתנאי מצוקה קשים.

בבחרותו למד בישיבת 'בית אברהם' סלונים והיה מבחירי התלמידים ואחר כך בישיבת חכמי לובלין בבני ברק. בימי אברכותו התמיד בתורה בכולל 'תרביצא' בירושלים, שם נודע בשקידתו העצומה והמופלגת. במשך כעשרים שנה הורה בישיבת "בית יוסף צבי דושינסקי". בשנת ה'תשכ"ב (1961) מונה לראש ישיבה בישיבת "דברי חיים" – טשאקאווא. בשנת ה'תשכ"ז (1966) מונה כמורה צדק בולט ודיין בבד"ץ של העדה החרדית בירושלים.

הסמיך להוראה מאות רבנים. שימש בתפקידים רבים ועמד בראש כולל חבת ירושלים, התומך בעניי ארץ ישראל. שימש כסמכות הרוחנית העליונה של ארגון הצלה ישראל, של בית הרפואה ביקור חולים ושל המרכז הרפואי שערי צדק. פעל רבות גם בעניינים ציבוריים ובמעשי צדקה וחסד. יהודים רבים פנו אל הצדיק בכל העניינים ומכל גווי הקשת. נפטר ב-כ"ח ניסן ה'תשס"ו (2006) לאחר שלקה בלבו וכעבור מספר שעות נתבקש לבית עולמו. חי כ-74 שנים. ציונו בהר-הזיתים בירושלים.

אביו: ר' יעקב (האדמו"ר מטשקווא). **אמו:** בתו של האדמו"ר ר' שלום משאך. **מרבתי:** ר' שלום נח ברזובסקי זצ"ל, ר' יהודה הורוויץ מדזיקוב זצ"ל ויבלחט"א ר' שמואל הלוי וואזנר. **מאחיו:** ר' מאיר (האדמו"ר מטשאקאווא בני ברק), ר' נפתלי (האדמו"ר מטשאקאווא). **אשתו:** בתו של ר' הלל שלזינגר (נישא בשנת ה'תשי"ב). **בניו:** ר' יקותיאל זלמן (אבד"ק טשאקאווא בארצות הברית), ר' שמעון שמואל (ראש כולל דברי משה). **חתניו:** ר' מתתיהו דייטש (רבה של שכונת רמת שלמה בירושלים ונשיא המרכז לרפואה לאור ההלכה מכון יד הרמ"ה), ר' דב גולדרינג (רב ביה"כ "היכל אהרן" בשכונת אחווה). **מספריו:** **ידברי משה** - שו"ת.

רבינו ראה במטרת חייו להסמיך מורי הוראה בישראל. כל אברך, שהיה נבחן אצלו 'להוראה', היו אביו וחותן האברך מקבלים שיחת טלפון אישית מהצדיק, שהיה מספר להם ומחמם את ליבם, כיצד הצליח בנו או חתנו לעמוד במבחן, ומחוזה דעתו, כי נשקף לו עתיד מזהיר בעולם ההוראה. כל זאת עשה כדי להגדיל את כבוד האברכים בעיני בני משפחותיהם, ע"מ שיתנו להם את התמיכה המשפחתית הדרושה להמשך הדרך, ואגב אורחא גם לעודד את האברכים עצמם, שלבטח ישמחו לשמוע מפי הוריהם או חותניהם על דבר השיחה שהתקבלה מהצדיק. נקל להבין מה חוללו טלפונים אלו.

לפני שנים רבות הגיעה רבנית חשובה, שהתאלמנה מבעלה, ואחד מבניה סירב להשקיע בלימודיו. היא הופיעה בביתו של הרב עם הילד, הרב נענה על אתר ואמר לילד: "נכון שאתה אוהב לאסוף בולים?". הנער המופתע השיב בחיוב. מיד אמר לו רבינו: "אני מקבל בולים עם מעטפות מכל העולם, אם תתמיד בלימודיך - ואקבל דיווח על כך, תקבל בכל הזדמנות מספר בולים חשובים ממדינות שונות". כך הפך רבינו לאספן בעבור התחזקותו הרוחנית של נער יתום.

מאחר שביקש רבינו לעודד רבות את מחברי הספרים לפיכך מעבר להסכמות, שנתן הצדיק לכל מי שביקש ממנו, היה רבינו רוכש מאות אברך עוד עשרה ספרים מהמהדורה הראשונה, כדי לעודדו להוציא עוד ועוד ספרים נוספים.

פעם, מתוך פעמים רבות, התעסק ר' משה עבור חתן וכלה יתומה ומסר את נפשו בכל העניינים, הן בעניין הממון והם בשאר הסיפורים מהחל עד כלה. והנה בעת שחילקו בני המשפחה את ההזמנות, משום מה נשכח מהם להזמין את רבינו, ורק ממש סמוך לחתונה נזכרו כי שכחו לתת הזמן ל"אבי" השמחה רבינו זצ"ל. מיד הם הגיעו בבהלה וביקשו את מחילתו כי שכחו להזמין. נענה להם רבינו בחדווה: "למחול - וודאי שאני מוחל, אבל בכל זאת קפידא לי עליהם". "מדוע?", נבהלו. ועל כך השיב רבינו: "מדוע לא נתתם לי, שאני אחלק אישית את כל ההזמנות, הרי זו שמחה שלי...".

מרת ו' המתגוררת בשכונת למשפחת הרב מספרת: "היה יום ששי קצר ולחוץ, ניסיתי להשתלט על עבודות הבית והחלטתי להכין את פלטת השבת מוקדם יותר. הרמתי את הסירים במטרה להניחם על השיש למספר דקות, כשלפתע הבחנתי ברוטב הבשרי שלי הגולש אל- סיר הדגים. בשר ודגים יחד, מה עושים?! פונים כמובן לרבי משה בשאלה והתשובה לא בוששה לבוא - הדגים אסורים. השעה דחוקה הייתה, לא היה לי פנאי לחשוב על הדגים. דקה לפני הצפוף, המעיד על כניסת השבת, נשמעו נקישות בדלת. להפתעתי שליח מבית הרב הביא קדרה עם דגים מבושלים מעלי ניחוח. (הסיפורים מעובדים מתוך הספר 'ממשה ועד משה')

האדמו"ר הרב יהושע מאוסטרובא זצ"ל - נולד בשנת ה'תקע"ט (1818). בברית העיד אביו כי בנו הוא נשמת התנא ר' יהושע בן פרחיה. עוד בילדותו נודע בשקדנותו ובהתמדתו. לאחר פטירת אביו בשנת ה'ת"ר"ג (1843) סירב למלא את מקומו בלנטשנא. אולם בעקבות חולי גדול ושיכנועים רבים מצד ר' ישראל יצחק קאליש מווארקא הסכים למלא את מקומו. משם שימש גם בקהילות קדושות סוסנוביץ ואוסטרובא. רבים הסתופפו בצילו. הצדיק הרב מנחם מנדל (ה'שרף מקוצק) העיד על רבינו כי דעתו נחשבת בשמיים ומכריעה. שימש בנשיאותו במשך 30 שנים. נפטר ביום שישי ערב שבת קודש כ"ח ניסן ה'תרל"ג (1873). חי כ-55 שנים. ציונו בוורשא. את מקומו מילא חתנו הגדול רבי יצחק יעקב רבינוביץ מביאלא.

אביו: האדמו"ר ר' שלמה לייב יהודה מלנטשנא. **אשתו:** מרת גיטל (בת ר' צבי מנחם מייזליש מקראקוב מח"ס זכרון צבי מנחם). **בתו:** מרת רחל לביאה (נישאה לאדמו"ר ר' יעקב יצחק רבינוביץ מביאלא - מח"ס 'דברי בינה'. נקראה בשם זה לאחר שהילדים שנולדו לפניה נפטרו בינקותם ורבינו קיבל עיצה מאחד מגדולי הדור לקרוא לה שם עוצמתי ולכן נקראה בשם נדיר 'לביאה').

מרבתי: אביו, האדמו"ר ר' שלמה לייב יהודה. ר' שלום רוקח מבעלז, ר' ישראל יצחק קאליש מווארקא, ר' ישראל פרידמן מרז'ין, ר' מנחם מנדל מורגנשטרן (השרף מקוצק), ר' משה מקוברין, רבי מאיר מפרימישלאן. **מספריו:** **יתולדות אדם.**

כאשר רבינו נולד - השמחה הייתה עצומה. הגיע יום הברית. ציבור גדול התאסף. אביו היה בשמחה עצומה ואף גילה, שהמשיך לבנו את נשמת התנא רבי יהושע בן פרחיה, ולכן נתן הרבי לבנו את השם 'יהושע'. המוהל היה אביו בעצמו, אך את הפריעה הוא עצמו לא הצליח לעשות, ולאחר שהתייגע הרבה זמן לפרוע ולא עלתה בידו, קרא לתלמידו רבי שמואל שינאוור וציווה עליו שהוא יפרע. לאחר הברית לקח אביו מגש עם עוגת זנגביל, והסתובב בין העולם כשהוא עצמו מחלק להם עוגות וויסקי לשתייה. באמצע חלוקת הכיבוד נשמעה לפתע צעקה גדולה: "הצילו! הילד גועה למוות!". מיותר לתאר את הרעש שהידיעה המרה עשתה. כל החסידים קמו בבהלה ממקומם, אבל הרבי, אבי התינוק הרגיע את כולם והמשיך לחלק כמקודם עוגות ושתייה. לאחר שכולם התכבדו, ציווה הרבי להביא לפניו את הילד ואמר: "למה הנכס מבלבלים את הראש, וכי מה חסר לילד, הוא רק עייף מקבלת עול מלכות שמיים שרק זה עתה קיבל על עצמו". החזירו אותו לאימו. ואכן לאט-לאט פתח הילד את עיניו, והזיז את כל אבריו. ובכמה הזדמנויות היה רבי שמואל שינאוור צועק: "יהודים, אני מעיד, שכאן נעשתה תחיית המתים!". (תורת הרה"ק מלענשטנא עמ' רמ"ח)

הרבי משה חי קליגסברג חתן הרה"ק רש"ל מלענשטנא זצ"ל סיפר, כי גיסו (רבינו) בן יחידו של חותנו, קודם שבא בקשרי תנאים, שלח מחו' את הרה"צ רבי שמואל שינעווער בעל רמתים צופים ללענשטנא, לבחון את רבינו, והיה אז ילד ולמד בחדר, וציווה שילמד את המשנה, והתחיל רבינו ללמוד, ואמר: "התקין רבן גמליאל הזקן", (כלומר, שרבן גמליאל תיקן את הזקן), אשר כל אומה ולשון לא ישלוט בה. וצווח עליו ר' שמואל: "די עם הארץ". ונכנס הילד לאביו הקדוש וסיפר לו את הפירוש שהוא אמר במשנה, ואשר ר' שמואל צעק עליו והגדירו כעם הארץ. ואז קרא אביו הקדוש להרה"צ ר' שמואל ואמר לו: "אינכם יודעים מה שהוא רואה, שיהיה ח"ו גזירת המלכות על זה, ובזה הפירוש המתיק הדבר". וגם התבטא בהתפעלות: "לא ידעתי כי יהושע'לי שלי יש לו השגה ב"ג תיקוני דיקנא קדישא, ואני מבטיח לכם שאתם תעמדו עוד כל היום תחת פתחו, קודם שתוכלו להיכנס אליו". ואח"כ כשנעשה רבינו למנהיג ישראל, בא הרה"צ ר' שמואל לסאסנאוויץ ועמד תחת פתחו כל היום, לקיים דברי רבו ואביו הקדוש זי"ע. (קרני ראם, להגרא"מ רבינוביץ, עמ' י"ט)

בעת שנפטר אביו הקדוש מלענשטנא, רבינו לא רצה להנהיג את העדה בהטעימו: "כמה יסורים וצרות עברו על אבי הקדוש, עד שנעשה רבי, ואני בלי יסורים תיכף אני רבי?!". ואמר לחסידיו אביו את אותם הדברים, וסיים: "אבל קשה עלי פרידתכם, שתיפרדו איש מרעהו, על כן אני מבקש שניסע כולנו לצדיק אחד". ובחר באדמו"ר הק' מווארקא ר' ישראל יצחק קאליש. ואמר שגם הוא יסע לשם, וכן היה שרבינו נסע לווארקא. ואח"כ כשרצה לנסוע משם, אמר לו האדמו"ר מווארקא, שהוא מוכרח להנהיג את העדה. רבינו לא רצה בשום אופן לקבל זאת. אז אמר לו הרבי מווארקא כי אם הוא לא יקבל עליו הנהגת העדה - הוא לא יאריך ימים. ואף על פי כן לא קיבל רבינו זאת ונסע לדרכו. וכשבא לק"ק שעדליץ, חלה מאוד, ובא גם הרבי מווארקא לשעדליץ לבקרו, ושם אמר לו שוב, שמוכרח לקבל עליו הנהגת העדה, ורבינו קיבל עליו הרבנות. וחזר לבריאותו כמקודם. (תורת הרה"ק מלענשטנא עמ' רנ"ב)

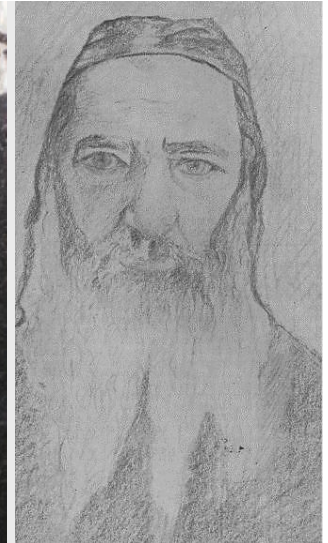
רבי משה קסטנבוים מתושבי ביאלא סיפר, כי אחד מידידיו הנוכרים שהיה מפקד בצבא איבד את ארנקו ובו תעודות חשובות וכן כספים רבים, וחשש היה, שמא ימצא יהודי את הארנק ולא יחזיר לו. בעצת יועציו פנה וביקש ממנו לבוא איתו אל הרבי הגדול כדי שהוא יגזור בחרם על כל מי שמצא את הארנק שיחזיר אותו לבעליו. ר' משה החליט לנסוע איתו לגדול צדיקי הדור בקוצק, שכן שמו של ה'שרף מקוצק, ר' מנחם מנדל מורגנשטרן היה נפוץ בעולם כולו. אולם כשהגיע לשם ונודע להרה"ק מקוצק שר' משה הוא מחסידיו של רבינו, שהתגורר אותה שעה בסוסנוביץ, טען כלפיהם: "מדוע אינכם נוסעים לסוסנוביץ?".

בתשובה לטענת ר' משה שרבו אינו ידוע בעולם, סיפר הרה"ק מקוצק בשבחו של רבינו וגילה, כי בראש השנה התאספו כמה מצדיקי הדור לפני בית דין של מעלה וטענו כי **כשל כוח הסבל של מצוקת הגלות**, ורצו לדחוק את הקץ. מובן, שהיו מימינים ומשמאילים, אולם לפתע פינו כולם את הדרך לאברך אחד שבא להכריע את הכף, ואמר כי הוא אינו מסכים לכך, שעל ידי דחיקת הקץ ילכו לאיבוד כמה וכמה יהודים, כי לא יוכלו לסבול את הצרות, אם יבואו עליהם בפעם אחת בזמן קצר. ה'שרף מקוצק אמר, **כי האברך הקדוש הזה, שהוא רבינו, הכריע בדעתו את כל הצדיקים, ואם כן דעו, כי למעלה אין מחשיבים אותו לרבי קטן.** (סיפורי בי"ד של מעלה, עמ' כ)

מעשה באדם אחד ממזריטש שנכנס אצל צדיק אחד. ציווה עליו אותו צדיק לרכוש כרטיס הגרלה, וזכה בעשרת אלפים רובל. שב האיש אל הצדיק וסיפר לו זאת, נענה אותו צדיק, אין כוונתי ל"זה", וציווה עליו לשוב ולרכוש כרטיס נוסף, והפעם זכה בחמישים אלף רובל. מאז נקרא שמו בפי תושבי עירו 'הנגיד החדש'. פעם אחת שהה האיש בבית פלוני, ושמע, כי בבית הסמוך נמצא רבי. היה זה הרה"ק רבי יהושע מאוסטרובא זצ"ל. 'הנגיד החדש' היה חבוש רק בכיפה, וכובעו העליון לא היה אצלו, וכך נכנס לרבינו ונתן לו את ידו לשלום. שאל הרבי: "מי זה?". אמרו לו 'הנגיד החדש'. נזרק מפיו הקדוש, 'העני הישן', ור"ל נעשה עני מדוכה... (בישישים חכמה להרנ"ג ויינטרוב, עמ' קנ"א)

הרה"ק רבי משה פאלייר זצ"ל - הידוע כרבי מקוברין או הקוברינר. נולד בפּיִסק ששל יד קוברין (הסמוכה לבריסק) ב-ט"ז כסליו ה'תקמ"ד (1783). כבר בהיותו ילד קט עמדו רבים על טיבו כי לגדולות נועד. לאחר פטירת רבו, ר' נח (בשנת ה'תקצ"ג - 1832) נתנו תלמידיהם את עיניהם ברבינו שימלא את מקומם, אך הוא בענוותנותו הרבה סירב ואמר, שאינו ראוי להתעטר באצטלת האדמו"רות ולהנהיג חצר.

לאחר הפצרות מרובות ומשלא הניחו לו החסידים, הפך לאדמו"ר. במשך כ"ו שנים שימש כאדמו"ר לאלפי חסידים מגזע קרלין ולאכוויטש, שנהרו אל חצר קודשו עד לפטירתו. נהג להקפיד על טבילה במקווה, גם כאשר היה קר כקרח.

נהג לקיים מנהגים רבים בקדושה וטהרה וכן לקבל את השבת מבעוד היום גדול. כל ימיו עמל לעבוד את בוראו באמת ולשבר את מידותיו. העיד על עצמו, כי מטבעו הרי הוא קפדן ביותר עד כדי חוט השערה, ועמל רבות כל חייו כדי לשבר מידה זו.

רבים פנו אליו ונושעו. בעל רוח-הקודש. ניבא את יום פטירתו. נודע בענוותנותו המופלאה גם לאחר ששימש כאדמו"ר. פעמים רבות תמה על האלפים הרבים הפוקדים את חצרו. פעם אף ציין ואמר, כי חסד עשה עימו הקדוש ברוך הוא לעת זקנתו, שכיוון שראה שבכל ימיו היה רגיל לישב בחברת אנשים ודרך הזקנים שיושבים לבדם, על כן לעת זקנתו גרם הקדוש ברוך הוא, שאנשים יימשכו אחריו וכך הוא יכול להמשיך באורח חייו אליהם הורגל כשסביבו אנשים רבים.

במשך עשרים ושש שנים הנהיג את קהל עדתו. נפטר ב- כ"ט בניסן ה'תרי"ח (1858). חי כ-74 שנים. על אוהל קברו נכתב שמי שיפריז בשבחו "אקום ואטור בו בזה ובבא, אבל מותר לכל אחד להגיד עליי שהייתי אוהב ישראל". לאחר פטירתו פנו רוב חסידיו לרבי אברהם וינברג, מייסד שושלת חסידות סלונים.

אביו: ר' ישראל אליעזר. מרבתי: ר' משה משרשוב (צדיק נסתר), ר' מרדכי (ראש שושלת לאכוויטש), ר' נח מלאכוויטש, ר' ישראל מרוז'ין. **מספריו:** יאמרות טהורות יורשה תר"ע יבאמרות משה

פעם בערב ראש השנה שאל את אחד האברכים הצעירים, שהיו סמוכים על שולחנו, האם אביו שנמנה על חסידיו יצא לדרוך לחוג את ראש השנה בקוברין, אותו אברך ענה כי ודאי שכך, וזה **שבועות מספר שאביו בדרוך מביתו לקוברין**, הוסיף רבי משה והקשה: "וכמה המרחק יש מבית אבך לקוברין?" ענה האברך: "כך וכך פרסאות", לא נחה דעתו של רבינו ושאל: "ואבך, האם הוא צועד ברגליו או שמא סוס ועגלה יש לו?". ענה האברך הצעיר כי **אביו צועד ברגליו ללא עגלה**, "ובן כמה הוא אבך?" הקשה הצדיק, "בן שבעים שנה" נענה. תפס רבי משה את ראשו בשתי ידיו ואמר לחסידים: "**צאו וראו כמה גדול הוא השקר, שאני מסוגל לגנוב דעתו של זקן בן ע' שנה, שיכתת רגליו פרסאות רבות לבוא אליי, עתיד אני ליתן את הדין, על כל אותן פסיעות, שצועדים אליי היהודים הבאים לחצרי לשווא**".

כל ימיו עמל רבינו לעבוד את בוראו באמת ולשבר את מידותיו, העיד הוא על עצמו, כי מטבעו הרי הוא קפדן ביותר ומקפיד עד כדי חוט השערה, אך עמל הוא כל חייו רבות על מנת לשבר מדה זו, "ברם", אמר רבי משה, "**כששומע אני את החסידים מכנים אותי בתואר 'רבי' מרגיש אני, כאילו דוקרים אותי בחנית**".

מסופר, כי חסיד אחד בשם מרדכי הגיע להתארח בשבת בחצרו של רבינו, אך עם כניסת השבת נפל למשכב וחלה ולא יכול היה לקום ממיטתו. כל אותו ליל שבת קדח החסיד בחומו, ואף למחרת נמנע הוא מלקום ממיטת חוליו, רבי משה שמע על החסיד, שבא לחלות פניו אך חלה, וציווה, כי יביאוהו לפניו. משהגיע החולה לפני רבי משה היה מתנווד מרוב חוליו, וכמעט שלא יכול היה לעמוד על רגליו, אך רבי משה לא שת ליבו לכל זאת ואמר לחסיד: "אספר לך מעשה ממורי ורבי - רבי מרדכי מלאכוויטש. מעשה בחסיד, ששמו אף הוא היה מרדכי, שבא לשבות את השבת אצל מורי ורבי, ואף הוא חלה ולא יכול היה לישב ליד שולחנו של מורי ורבי, בא אליו מורי ורבי רבי מרדכי ואמר לו: "המאמין אתה כי מרדכי היהודי ממגילת אסתר הרי הוא צדיק?" - "אכן כן", ענה החסיד.

הוסיף מורי ורבי ושאל אותו: "המאמין אתה כי הרה"ק רבי מרדכי מנשכז צ"ל הוא צדיק?" - "אכן כן", הוסיף החסיד וענה. המשיך רבי מרדכי ושאל: "ומאמין אתה שאני ששמי מרדכי הרי אני צדיק?" - "אכן צדיק אתה", אמר החסיד, "אם כן" - אמר רבי מרדכי - "**הרי אנו שלשה צדיקים ששם מרדכי גוזרים כי אתה מרדכי תקום ממיטת חלייך ותבריא. ואכן מיד הבריא אותו חסיד**. אף אתה אמר רבי משה לחסיד החולה מאמין אתה במעשה זה ממורי ורבי, רבי מרדכי מלכוביץ? כן - ענה החולה - מאמין אני בסיפור זה, אם כן אמר רבי משה ירצה ה' ותתרא לאלתר, וכדבריו של רבי משה כן היה, אותו חסיד הבריא לאלתר וקם על רגליו כאחד האדם.

מעשה באיש אחד, שבנו הקטן בן העשר הוכה ל"ע פתאום במכת עיוורון על שתי עיניו. כמובן, האב לקח את בנו לרופאים מן השורה הראשונה - אולם ללא הועיל. בצר להם נסעו האב ובנו אל רבנו לקאברין ויבואו אצלו לעת סעודת הלילה ויגש האבא ויספר לרבינו בבכיות נוראות את כל המאורע, השיב לו רבינו - אין זה כלום, הוסיף רבינו ואמר להם את הפסוק (דברים כ"א) ולא אבה ה' אל' לשמוע אל בלעם ויהפוך ה' אל' לך את הקללה לברכה, והוסיף רבינו ואמר להם: "לכו ותנוחו מעמל הדרך", והם הלכו לנוח כמו שציווה עליהם הצדיק, **הבוקר אור, והנה שבו מאור עיניו של הנער כבראשונה והיה מזה קידוש ה', וראו כולם כמה גדול כח הצדיקים**.

הרב הקדוש חיים ויטאל זצ"ל המכונה מהר"ח: נולד בר"ח חשוון ה'ש"ג (1542) בצפת (שהיתה תחת שלטון האמפריה העות'מאנית). משפחתו עלתה מדרום איטליה. השם 'ויטאל' הינו תרגום לטיני של שמו 'חיים'. בשנת ה'ש"ו (1556) החל ללמוד בבית מדרשו של האלשיך הקדוש ובנוסף ללימוד הנגלה נמשך ליבו לתורת הנסתר והוא הצטרף לבית מדרשו של הרמ"ק (ר' משה קורדובירו) ללימוד תורת הקבלה. בשנת ה'ש"ל (1569) עלה רבינו האריז"ל ממצרים והצטרף לבית-המקדש של הרמ"ק הקדוש. זמן קצר לאחר מכן נפטר הרמ"ק ורבינו החל ללמוד אצל רבינו האריז"ל והפך לתלמידו המובהק.

בשנת ה'של"ב (1572) עבר למצרים ובשנת ה'של"ח (1577) עבר לירושלים. מושל ירושלים בשם אבו-סייפין האשים את רבינו כי לא פתח את מי הגיחון (רבינו לא רצה להשתמש בקבלה מעשית) בעקבות זאת נאלץ בשנת ה'שמ"ה (1585) לברוח לדמשק. שנה לאחר מכן חזר לצפת. בשנת ה'שנ"ה (1595) חזר לדמשק וכיהן כרבה שך קהילת סיציליה. שם חלה והתעוור. נפטר ב-ל' ניסן ה'ש"ף (1620) בדמשק שבסוריה. חי כ-78 שנים. יש הטוענים כי ר' חיים פינטו העלה בחשאי את קברו לקריית-מלאכי.

אביו: ר' יוסף קאלאבריס (קלברזה). **מרבנותיו:** הגאונים המקובלים ר' יצחק לוריא אשכנזי (האריז"ל), ר' משה קורדבירו (הרמ"ק), ר' משה אלשיך הקדוש. **בנו:** ר' שמואל. **מתלמידיו:** הגאונים בנו, ר' שמואל, ר' חיים הכהן מארם צובא, ר' אברהם אזולאי, ר' יוסף צמח, ר' ישראל סרוק. **מספריו:** הרב סיכם מתורת רבו האריז"ל **יעץ החיים**- שמונה שערים של רבינו האריז"ל (עלהם עבד במשך 21 שנים. בנו, ר' שמואל המשיך אחריו) **יעץ הדעת טוב**- חידושי תורה בנגלה ובנסתר **ישערי קדושה**- מוסר **יספר החזיונות**- חזיונות, חלומות ומחשבות **יספר הגורלות** **יספר התכונה** **יספר הפעולות** **יאוצרות חיים** **אדם ישר** **ימבוא השערים** **עולת תמיד** **יקהילות** **יעקב** **ידרך** **עץ חיים** **יפרי** **עץ חיים** **ינוף עץ חיים**.

עם אחת הלכו האר"י ותלמידיו להשתטח על קברם של שמעיה ואבטליון בגוש חלב. כאשר סיים האר"י להתפלל, פנה לתלמידיו ואמר: **"בני, דעו לכם כי שמעיה ואבטליון ציוו עלי לאמר לכם שתתפללו על משיח בן יוסף, שלא ימות בימיכם!"**. לא הבינו התלמידים את דברי רבם, ורק לאחר פטירתו התבררה להם כוונתו, כפי שכתב ר' חיים: **"ומרוב טיפשותנו לא הייתה בנו דעת לשאול מיהו משיח בן יוסף, ולא עמד אלא ימים מועטים, והתבקש רבינו האריז"ל לישיבה של מעלה, והתברר למפרע שהוא היה משיח בן יוסף, ומרוב ענותנותו לא רצה לגלות את עצמו"**.

עם אחרת אמר האר"י לתלמידיו: **"אילו הייתה לכם זכות, שהייתי קיים חמש שנים בארץ ישראל, הייתי מחזיר את כל העולם כולו בתשובה ומביא את הגאולה!"**. ואכן בימיו פחדו החוטאים והם ברחו מפניו שלא יאמר להם במה חטאו. ואילו רבים אחרים נכנסו לביתו וביקשו ממנו תיקון לשורש נשמתם. גם נשמות רבות שהיו מגולגלות בחי, צומח ובדומם היו באות לפניו ומבקשות שיתפלל לתיקונן. אולם הדור לא היה זכאי להיגאל, והאר"י הספיק לשבת בארץ ישראל כשנתיים בלבד עד לפטירתו. במשך תקופה קצרה זו הספיק הרב ללמד את תלמידיו ובראשם רבינו, סודות רבים בתורת הקבלה. אך עם כל זאת לא הספיק ללמד את הכל. **"על כל סוד וסוד שמגלים לי מן השמיים, בוכה אני ומזיל דמעות כמספר שערות זקני"**- כך התבטא האר"י לפני תלמידיו. לא כל סוד היה רשות לאר"י לגלות לתלמידיו ואף שילם על גילוי הסודות מחיר כבד מאוד. פעם דרש האר"י לפני תלמידיו סודות בעניין גלות מצרים, ולפתע השתתק.

"מדוע רבינו אינו ממשיך בדבריו?"- תמהו התלמידים. **"סוד גדול יש כאן, ואיני יכול לגלותו שסכנה יש בדבר"**. הפצירו התלמידים כי יגלה סוד זה, אף הוא סירב בתוקף. רבינו החליט כי מוכרח לדעת את הסוד ולא הרפה מהרב, עד שאמר לו: **"דע לך בני, כבר ציווני מהשמיים לגלות לך כל דבר שתחפוץ בו, משום שתפקידי לתקן את נשמתך. אך מבקש אני ממך שלא תפציר בי לגלות סוד זה, כי תיגרם מכך רעה גדולה"**. כה גדולה הייתה השתוקקותו של רבינו אף לשמע דברים מפורשים אלו התעקש לדעת את הסוד. גילה האר"י לתלמידיו את הסוד, וכשסיים את דבריו פרץ לפתע בבכי ואמר: **"ברוך דיין האמת!"**. **וגילה כי בשל גילוי הסוד נגזרה גזרה על בנו משה שימות תוך שבוע**. ונבהלו התלמידים והצטערו צער רב, אך את הנעשה אין להשיב. ואכן, **באותו שבוע חלה בנו משה ונפטר**. לאחר שבוע האבל, קרא האר"י לתלמידיו ואמר להם: **"אל לכם לחשוש שמעתה לא ארצה ללמדכם את סודות התורה, וזאת כדי לתקן את נשמותכם בתכלית התיקון, כדי שתוכלו להפיץ חוכמה זו בעולם כולו!"**. כאשר שמעו תלמידיו את דבריו- שמחו מאוד והדאגה הוסרה מלבם.

לאחר תקופה קצרה, שוב נתקלו במאמר, שהיה בו סוד גדול, ור' חיים ביקש מהאר"י לפרש אותו. **"אל תפציר בי בעניין זה, כי סוד עצום יש בדבר, ובשמים אין רוצים שהסוד יתגלה"**. אולם ר' חיים המשיך להפציר עד שהוכרח האר"י לגלות לו את הסוד. לאחר מכן בכה האר"י בכי גדול, ואמר: **"דעו לכם, שכעונש על גילוי הסוד, נגזר עליי להסתלק מן העולם בשנה זו, ואתם בעצמכם גרמתם לך, בזה שהפצרתם בי לגלותו. על עצמי איני מצטער כלל. אך אני חושש כיצד אניח אתכם כך, ומי ישלים את תיקונכם!"**. כששמעו זאת תלמידיו, פרצו בבכי מר וקראו בצער: **"הלוואי ותילקח נשמתנו במקומך, רבנו הקדוש, עטרת ראשנו"**. ניסה הרב לבטל את הגזרה בכל כוחו. **חיפש ומצא חצר גדולה, ובה בית עם חדרים רבים. הלכו התלמידים וסגרו את עצמם יחד בחדר אחד, ואת בני משפחותיהם שכנו בשאר החדרים. כל משפחה בחדר נפרד**.

כך ישבו התלמידים לפני רבם, והאר"י הקדוש לימד ודרש לפניהם סודות עמוקים בקבלה. ומלאך המוות שרצה ליטול את נשמת האר"י לא יכול היה להיכנס ביניהם. כך במשך חמישה חודשים, אך אז אירע דבר נורא! **בערב שבת פרצה מריבה בין כמה נשים, והנשים סיפרו לבעליהן, ואף הם החלו להתקוטט זה עם זה**. לפנות ערב, יצאו האר"י ותלמידיו לקבל את פני השבת בהרים, כפי שנהגו. כאשר חזרו, נכנס לביה"כ בפנים זעופות, וישב בצער רב. לאחר התפילה ניגש אליו רבינו ושאלו לפשר הדבר. ענה האר"י: **"בקבלת שבת בא אלי המלאך הרע ואמר לי: 'גם אתם גם מלככם תיספו'. הבנתי שניתנה לו הרשות לשלוט בי, וכבר נחתם גזר דיני, וכל זה בשל הקטטה שהייתה היום, כי כל זמן שהיה השלום ביניכם, לא הייתה למלאך המוות דריסת רגל"**. עוד באותה שנה נפטר האריז"ל.

הגאון רבי יעקב ישראל עמדין המכונה יעב"ץ: נולד נולד באלטונה (גרמניה) בשנת ה'תנ"ח (1698). עד גיל שבע-עשרה למד עם אביו. גאון בפשט ובקבלה. איש שהאמת הייתה נר לרגליו. שקדן מופלא. בגיל 21 נאלץ לעזוב לאמסטרדם שבהולנד (בעקבות פולמוס חריף ביותר שכן בתקופתו של הגאון ר' יהונתן אייבשיץ זיע"א היה כותב קמיעות ליולדות וכמה מהקמעות הגיעו לרבינו, הוא פתח אותם והיה נראה לו שיש במ דברי מניות ולכן חשד כי הוא שבתאי ולכן יצא נגדו בגלוי).

בשנת ה'תפ"ח (1728) החל לכהן כרב בעיר הנמל אמדן (גרמניה) ועל שמה קיבל את הכינוי 'עמדין'. לאחר ארבע שנים התפטר ובדרך הלצה אמר: 'ברוך שלא עשני אב"ד (עבד)'. בשובו לאלטונה בשנת ה'תקי"ב (1752) אשתו ובנו (צבי) נפטרו. סירב להתפרנס מהרבנות ולכן פתח בית דפוס עברי, שלח ידו במסחר, וסירב לכהן ברבנות עד סוף ימיו. נפטר ב-ל' ניסן ה'תקל"ו (1776). חי כ-78 שנים. ציונו באלטונה שבגרמניה.

סבא: (מצד האב): ר' יעקב בן בנימין ז"ק (ז"ק ר"ת זרע קדוש). **אביו:** ר' צבי הירש אשכנזי (ה'חכם צבי'). **אמו:** מרת שרה רבקה (בת ר' משולם זלמן מירלש נוימרק, אב"ד קהילות אה"ו). **נשותיו:** מרת רחל (בתו של ר' מרדכי הכהן כץ-זווג ראשון), בת אחיו ר' אפרים אשכנזי (זווג שני). **בניו:** ר' אריה יהודה, ר' מאיר, ר' משולם זלמן ור' צבי. **מרבנותיו:** ר' צבי (אביו), ר' מרדכי כץ. **מספריו:** חיבר למעלה מ-40 ארבעים ספרים בכל מקצועות התורה **בית יעקב**- סידור תפילה **ילחם שמיים**- פירוש על המשנה **מגילת ספר ימור וקציעה**- פירוש על שו"ע אורח חיים **מטפחת ספרים**- על הזוהר **יעמודי שמיים**- סידור **יעץ עבות ישאילת יעב"ץ**- שו"ת **יתורת הקנאות יציצים ופרחים**- בענייני קבלה **מגדל עוז**.

על שקידתו המופלאה של הרב מסופר, שפעם בא אדם אחד לשוחח עימו, והשעה הייתה קרובה לעשר בבוקר. אמר לו השמש: "תדע לך שהרב לא מקבל עכשיו קהל עד אחר הצהריים". המתין היהודי לשעת קבלת הקהל, והנה הוא רואה שבשעה עשר פתח השמש את דלת הרב ואמר לרב: "השעה עשר", וסגר את הדלת.

לאחר רבע שעה שוב פתח השמש את הדלת ואמר לרב: "השעה עשר ורבע", וכך כל רבע שעה. תמה היהודי על הדבר הזה מאד, ושאל את השמש: 'מה פשר מעשיו?' ענה לו השמש: "אני מודיע לרב בכל רבע שחלפה עוד רבע שעה, והרב מיד מתגבר בצורה יותר חזקה ללמוד תורה, מפני שנזכר שעוד רבע שעה מחייב עברו, והוא מתקרב ליום המיתה, שבו יצטרך לתת דין וחשבון על כל זמן שעבר מחייו".

החליט היהודי, שבפעם הבאה שיפתח השמש את דלת הרב, מיד הוא יחמוק ויכנס פנימה אל הרב. וממחשבה למעשה, ברגע שפתח השמש שוב את דלתו של הרב, חמק היהודי ונכנס לחדר. השמש, בלית ברירה לא אמר לו כלום היות ולא רצה לעורר מהומה, ולכן נאלץ לסגור את הדלת בעוד היהודי נמצא שם.

ישב היהודי בחדרו של הרב, אך הרב היה שקוע בלימודו ולא הבחין כלל באורח. והנה ראה האורח שהרב קם ממקומו כדי לקחת ספר מהספרייה, והחליט לעמוד באמצע דרכו של הרב, ואז מן הסתם הרב יבחין בו וידבר עמו. כך עשה. הרב אכן הבחין באותו יהודי הנמצא מולו, אך כשביקש היהודי לדבר עמו, החזיק הרב בזקנו והרימו כלפי מעלה, ולא דיבר.

כאשר ראה הרב אינו מעוניין לשוחח עימו, צא מחדרו, ופנה אל השמש וסיפר לו את מה שהתרחש ושאל: "מה רמז הרב בזה שהרים את זקנו כלפי מעלה?". ענה לו השמש: הרב רמז לך: "תראה, הזקן שלי כבר לבן, וזה סימן מהקדוש ברוך הוא שאני כבר מתחיל להזקין וימיי כצל עובר, עוד מעט אצטרך להקרא לבית דין של מעלה לתת דין וחשבון. ולכן עליי לנצל כל רגע פנוי ללימוד התורה הקדושה", לכן הרים הרב את זקנו כלפי מעלה ולא ענה לך.

ידוע, חשד הרב בגאון ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל כי חלילה הנו מכת השבתאים לאחר שהגיע לידו קמע ליולדת שכתבו הגאון, לאחר שפתח ועיין בו, וראה בו חלילה סימני מינות. הוא כתב לר' אריה ליב באמסטרדם, לר' יעקב יהושע בפרנקפורט, לר' שמואל הלמן ולר' נחמיה ריישר על אודות הקמעות. כולם הסכימו כי ר' יהונתן מכת השבתאים ואינו ראוי לשבת על כסא הרבינות.

לגאון ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל, היה בן אשר לא נהג כראוי, וסטה מדרך הישר. והנה, לאחר שנים לאחר הסתלקותו, התגלה רבי יהונתן לבנו בהקיץ והזהירו שישבו בתשובה, ואכן, בסיכומו של עניין, בנו שמע אליו ושב בתשובה שלמה. הבן באותו את אביו שאל: "אבא, היכן היית עד עתה? מפני מה לא נגלית אלי קודם לכן, ורק כעת, לאחר כמה שנים, נגלית אלי?".

ענה לו ר' יהונתן, שהיה לו דין ודברים ממושך עם הרה"ק רבי יעקב עמדין, שכידוע היה בר פלוגתא גדול של הרבי ר' יהונתן, ועם הרה"ק בעל 'פני יהושע', ר' שמואל הלמן ור' נחמיה ריישר שאחזו כשיטתו של רבי יעקב עמדין. "כאשר טענת", הוסיף רבי יהונתן אייבשיץ לבנו, "בבית דין של מעלה ושאלתי: 'מדוע אין בי"ד של מעלה בא חשבון עם אותם רבנים?' השיבוני שלא יכולים לפעול כנגדם מאומה, מאחר שכל כוונתם הייתה לשם שמים בלבד. אולם דע לך בני, כי כל האחרים, אלו שהשתתפו במחלוקת שלא לשם שמים, ירדו לאבדון, ולשאל תחתית".

אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של
הצדיקים או של הקברים, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com

למעוניינים לקבל את העלון ישירות למייל, יש לשלוח
בקשה PnineZadikim@gmail.com

כל החומר נלקח
מעלון 'פניני עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פניני עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com

העלון מוקדש לרפואת רחל ברכה בת פדילה דליה הי"ו ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו